

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

α. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει:

Ἡ ἀνάσταση εἶναι τὸ οὐσιαστικώτερο σημεῖο τῆς πίστεως μας. Αὐτὸ σημαίνει: Ἐάν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε,

- ἡ πίστις μας εἶναι στὸ σύνολό της μάταιη·
- καὶ ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι εἴμαστε ἕνα συνάφι βλάσφημοι καὶ παλιάνθρωποι, ἀφοῦ ἐκηρύξαμε - γιὰ λογαριασμό τοῦ Θεοῦ! - ἕνα ψέμα: ὅτι ἀνάστησε τὸν Χριστό· χωρίς νά τὸν ἔχη πράγματι ἀναστήσει (Α΄ Κορ. 15, 15-16)!

β. Καὶ ὁ ἅγιος Ἀύγουστινος γράφει:

«Δὲν εἶναι καθόλου γιὰ μᾶς μεγάλο, ἂν πιστεύουμε ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανε. Αὐτὸ τὸ πιστεύουν καὶ οἱ εἰδωλολάτρες. Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ ὅλοι οἱ παλιάνθρωποι. Ὅλοι τὸ πιστεύουν, ὅτι ἀπέθανε. Ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ εἶναι γιὰ μᾶς τὸ μεγάλο: Πιστεύουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε!».

γ. Καὶ ὁ περίφημος R. Strauss (Ρίχαρντ Στράους) εἰς τὰ γράματά του ὡμολόγησε:

Ἐάν δὲν πιστεύω στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶμαι χριστιανός!¹.

2. Νά λοιπὸν τὸ ἐρώτημα: Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός; ἢ ΝΑΙ, ἢ ΟΧΙ! Ἄλλη λύσις δὲν χωρεῖ!

* Ἐάν ἀναστήθηκε, τότε εἶναι αὐτὸ πού μᾶς ἔλεγε. Εἶναι Θεός. Καὶ ὅλα ὅσα ἔλεγε, εἶναι ὅλα ἀληθινά.

* Ἐάν δὲν ἀναστήθηκε, τότε οἱ ἀπόστολοι μᾶς λένε ψέματα! Καὶ

• ἢ εἶναι αὐτουργοὶ ἀπάτης·

• ἢ εἶναι θύματα ἀπάτης.

Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο: ἢ ἀπαιτοῦν· ἢ ἀπατήθηκαν²!

3. Ἄς ἐξετάσωμε προσεκτικὰ τίς δύο αὐτὲς ἐκδοχάς:

1 S. Augustini, Enarratio in Psalmum 120,6.

1a. Παγκόσμιο Λεξικὸ τῶν Ἐργων, τομ. Ε., Ἀθῆναι (Spiritus Mundi) 1966, σελ. 2404-2405.

2 Pascal, Bl. Pensées, art. XI.

Α' ΜΗΠΩΣ ΜΑΣ ΑΠΑΤΗΣΑΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ;

α. Έκλεψαν τό σῶμα

1. Ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη. Ἀπέθανε στό Σταυρό. Καί ἐτάφη ἀπό τούς «εὐσκήμονες» (= ἑβραίους ἀξιῶμα τούτους) μαθητές Του **Ἰωσήφ καί Νικόδημο**.

Ἐτάφη ἐσπευσμένα. Γιατί ἐκοιμήθη, λίγο πρὶν δύσπ ὁ ἥλιος. Καί ἀπό τὴν δύσπ τοῦ ἡλίου ἄρχιζε ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα. Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ τὸν ἄλειψε **μέ ἀρώματα καί σμυρναλόη** καί τὸν ἐτύλιξε **μέ ἓνα σινδόνι**, τὸν ἔβαλε στὸν τάφο πού ἐτοίμαζε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐνα **τάφο λελατομημένο** (= σκαλισμένο) ἐπάνω σέ ἓνα βράχο. Καί ἐκλείσει τό στόμιο τοῦ τάφου **μέ μιά μεγάλη πλάκα**, πού δύσκολα τὴν μετακινοῦσαν δύο ἄνδρες (Ματθ. 27,60).

2. Τὴν ἐπομένη, **παρ' ὅτι ἐόρταζαν τό Πάσχα** οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἑβραίων, **ἀδιαφορώντας γιὰ ἑορτή καί διατάξεις περὶ καθαρότητος** (βλ. Ἰω. 18,28), ἐπῆγαν στό πραιτώριο. Καί εἶπαν στὸν Πιλάτο:

— Κύριε, ἐμνήσθημεν, ὅπ **ἐκεῖνος ὁ πλάνος** εἶπεν ἐπ ζῶν: Μετά τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι! Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας· μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ νυκτός **κλέψωσιν Αὐτόν** καί εἴπωσι, ὅπ: **Ἠγέρθη ἀπό τῶν νεκρῶν. Καί ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης** (Ματθ. 27,63-64). Διπλαδὴ: Ἐξοχώτατε, θυμηθῆκαμε, ὅπ ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπε: Μετά τρεῖς ἡμέρες θά ἀναστῆθῶ. Σέ παρακαλοῦμε, διάταξε νά φρουρηθῆ ὁ τάφος, μέχρι πού νά συμπληρωθῆ καί ἡ τρίτη ἡμέρα. Γιατί φοβούμε-

θα, πὼς θά πάνε οἱ μαθητές Του καί **θά τὸν κλέψουν**. Καί θά λένε: Ἀναστήθηκε. **Καί ἡ πλάνη αὐτή θά εἶναι ἡ χειρότερη πού μπορεῖ κανεὶς νά φαντασθῆ!**

Ὁ Πιλάτος τούς ἐδειξε κατανόησι!

• **Τούς ἔδωσε μιά ὀλόκληρη κουστωδία.**

• **Ἐσφράγισε τὸν λίθο τοῦ τάφου μέ τὴν σφραγίδα**

του.

• **Ἔθεσε τὴν κουστωδία ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐποπτεία τοῦ Καϊάφα**· **στὶς διαταγές τοῦ Καϊάφα.**

Ἡ ρύθμιση αὐτή ἦταν ὅ,π τό καλύτερο μποροῦσε νά περιμένῃ ὁ Καϊάφας. Τὸν ἐξασφάλιζε σέ ἀπόλυτο βαθμό. Μά παράλληλα ἦταν καί **ἓνα μοναδικό στὸν κόσμο γεγονός**. **Οὔτε ξανάγινε. Οὔτε θά ξαναγίνῃ ποτέ, ὅσο ὑπάρχει κόσμος. Φρουροῦσαν τὸν τάφο, νά μὴ καθῆ ὁ νεκρός!**

3. Μά τὴν ἄλλη ἡμέρα τό πρωί, τρίτη ἡμερολογιακὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν στιγμή τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ, **ὁ τάφος εὐρέθη κενός**. Ἐλεπε ὁ νεκρός!

Ὁ κενός τάφος ὑπῆρξε γεγονός ἱστορικό, πού κανεὶς δέν τό ἀμφισβήτησε.

• **Οἱ μαθητές ἔδωσαν τὴν ἐξήγησι**: Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν. Τὸν εἶδαμε. Τὸν ἐγνωρίσαμε. Τὸν ἐψηλαφήσαμε. Μᾶς μίλησε. Κουβεντιάσαμε. Ἐφάγαμε καί ἤπιεμα μαζί.

• **Οἱ Ἑβραῖοι ἔδωσαν τὴν δική τους ἐξήγησι**: Τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ τό ἐκλεψαν οἱ μαθητές. Κάποια στιγμή, πού οἱ φρουροὶ εἶχαν ὅλοι ἀποκοιμηθῆ. Τὸ ἐκλεψαν ἐπίτηδες. Γιὰ νά φτιάξουν τό «παραμυθι», ὅπ ὁ Χριστός ἀναστήθηκε!

4. Έχομε δύο έκδοχές διαμετρικά αντίθετες. Καί οί δύο δέν μπορεί νά είναι σωστές!... Ποιά είναι ή σωστή;

Πώς θά έρευνηθῆ ή αλήθεια μιᾶς πληροφορίας;

Μόνο μέ τήν ιστορικο-δικαστική μέθοδο (βλ. κεφ. Γ § δ'). Μέ ἄλλα λόγια πρέπει

α. νά έρευνηθοῦν ὅλες οἱ ὑπάρχουσες μαρτυρίες· καί

β. παράλληλα νά έρευνηθοῦν μέ εὐαισθησία δικαστικοῦ ἀνακριτῆ τά κίνητρα, πού ὤθησαν τά συγκεκριμένα πρόσωπα νά δώσουν τήν κάθε μαρτυρία. Πρέπει σάν **δικαστές-ἀνακριτές** νά ἰδοῦμε, τί κρύβεται γύρω ἀπό τήν κάθε δήλωση, ὁμολογία ἢ κατάθεση. Στήν ἔρευνα γύρω ἀπό τά κίνητρα οἱ δικαστικοί ἀνακριτές είναι **ἐπιστήμονες.** Ἀκούουν ὀλίγα καί βγάζουν συμπεράσματα:

- **Αὐτός δέν είναι δυνατόν νά είναι ἀθῶος.**
- **Αὐτός δέν μπορεί νά είναι ἔνοχος.**
- **Πίσω ἀπό τά λόγια αὐτά κρύβεται κάτι τό ὑποπτο.**

Δέν ἐπιτρέπεται νά ἐπιστρατεύωμε ὅλη μας τήν δυνατή **κακοπιστία** σέ ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν μαρτυρία τῶν ἀποστόλων· καί νά δεχώμεθα **καλόπιστα** τίς θέσεις τῶν Ἑβραίων, ἀπό φόβο μή μᾶς χαρακτηρίσουν **«ἀντισημιτιστές»!** Αὐτό δέν είναι ἀντικειμενικότητα!